

Sygn. akt V CZ 73/07

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości Konsorcjum "C." Spółki z o.o.

przeciwko K.N.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 grudnia 2007 r.,

zażalenia pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 marca 2007 r., sygn. akt [...],

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 22 marca 2007 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda, oddalając ponadto wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Pozwany w zażaleniu zakwestionował orzeczenie o kosztach procesu, stojąc na stanowisku, że nie zaistniały szczególne okoliczności uzasadniające nieobciążenie powoda kosztami postępowania apelacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Art. 394¹ § 1 k.p.c. stanowi, iż w sprawach w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c., a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji.

Z powyższego przepisu wynika, że postanowienie sądu drugiej instancji o charakterze procesowym podlega zaskarżeniu do Sądu Najwyższego w formie zażalenia tylko w sytuacjach ustawowo określonych. Postanowienie o kosztach procesu, zamieszczone także w wyroku sądu odwoławczego, nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie, dlatego nie przysługuje od niego środek odwoławczy. Zażalenie pozwanego de lege lata jest więc niedopuszczalne i podlega odrzuceniu (art. 373 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3, 398²¹ i 397 § 2 k.p.c.).

Wyrokiem z dnia 27 marca 2007 r., SK 3/05, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 393¹⁸ § 2 k.p.c., w brzmieniu obowiązującym do czasu jego uchylenia, w zakresie, w jakim uniemożliwia zaskarżenie postanowienia w przedmiocie kosztów procesu zasądzonych po raz pierwszy przez sąd drugiej instancji, jest niezgodny z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji (Dz.U. 2007 r., Nr 61, poz. 418). Art. 393¹⁸ § 2 k.p.c. został uchylony i nie stanowi podstawy prawnej rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie. Należy jednak rozstrzygnąć, czy wyrok

Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 marca 2007 r. (SK 3/05) może mieć procesowy wpływ na art. 394¹ § 2 k.p.c., mający brzmienie podobne do zakwestionowanej części art. 393¹⁸ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy wypowiedział się już w tej kwestii, m.in. w orzeczeniach z dnia 12 października 2007 r., IV CZ 28/07, IV CZ 44/07, IV CZ 56/07 i IV CZ 91/07 (niepubl.) stwierdzając, że na postanowienie sądu drugiej instancji o kosztach procesu nie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego. Należy podzielić przedstawioną tam argumentację, w szczególności, że merytoryczne rozstrzygnięcie przez Trybunał Konstytucyjny problemu zgodności z Konstytucją zaskarżonej treści normatywnej jest zawsze orzeczeniem o zgodności z Konstytucją tego konkretnego przepisu, nie odnosi się natomiast i nie wywiera skutku w stosunku do innych przepisów, nawet zbieżnych lub tożsamy z normą objętą sentencją wyroku (por. też uzasadnienia wyroków Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 października 1998 r., SK 3/98, OTK 1998, nr 5, poz. 98 i z dnia 9 listopada 2005 r., P 11/05, OTK – A 2005, nr 10, poz. 113).

Z przedstawionych przyczyn należało odrzucić zażalenie pozwanego, jako niedopuszczalne.